

Jeg har derfor troet, saa meget mere, som ellers Procentforholdet fastsattes af Landvæsenkommissionen, at der burde aabnes den Parceller, som mener sig forfordelt ved en saadan af Digebestyrelsen foretagen Fordeling, Veilighed til at kunne paalæde Landvæsenkommissionen. Det er det, som mit Vndringsforslag under Nr. 1 gaar ud paa, idet Digebestyrelsen efter samme vel kan foretage Fordelingen, men opstaar der Misforholdelse med denne, det vil sige, forlanger en af Parterne det, skal Fordelingen ske ved Landvæsenkommissionen. Der er af en af mine ærede Kolleger her i Thinget sør stillet det Spørgsmaal til mig, om det ikke vilde være rigtigt, at der sattes en Termin, inden hvilken enhver af de paagjældende Giere saaledes skulde kunne paalæde Landvæsenkommissionens Hjælp; men jeg vil dertil bemærke, at det ikke forekommer mig nødvendigt. Forholdet er jo nemlig det, at den paagjældende Parceller ingen som helst Interesse har i dette Forholds Ordning; saalænge der ikke er paalagt hans Parcell nogen Krotadel af Digeanlægets Udgifter betaler han Ingenting. Men det er Digebestyrelsen, hvem Ordningen af disse Forhold paaligger. Det er altsaa Digebestyrelsen, der, naar den modtager Underretning fra Retsbetjenten eller ved senere Udskrivning bliver gjort opmærksom derpaa, skal søge Forholdet ordnet. Det vil ske paa den Maade, at Digebestyrelsen foreslaar Fordelingen og adspørger de Paagjældende, om de ere tilfredse dermed eller forlange en Landvæsenkommission. Forholdet vil omtrent være det samme, som naar der andre Steder i Loven siges, at Fordelinger træffes ved mindelig Overenskomst; men kan den ikke komme i Stand paa denne Maade, tilkommer den Landvæsenkommissionen. — I Slutningen af samme § 10, 3die Stykke, findes et Punktum, som jeg har Udskilligt at indvende imod. Der staar med Hensyn til disse Udskrivninger og Omdelinger og Fordelingen af Digeanlægets Udgifter paa Parcellerne, at, „forinden dette er sket, maa intet Skjøde eller Fæstebrev paa nogen af Parcellerne modtages til Thinglæsning“. Det er ikke første Gang, denne Sætning ordret forekommer i vor Lovgivning, og, for ikke at nævne andre Steder, vil jeg blot minde om, at alskvad samme Sætning forekommer i Loven om Fordeling af Eiendevæderlag, nemlig i § 6 i Loven af 23de Januar 1862. Meningen med den er naturligvis at sørge for at holde Kontiene i Panteregistrene i Orden med Hensyn til flige Byrder; men der er da et Spørgsmaal, som er uklart, og hvis Besvarelse for mig staar saaledes, at hele Bestemmelsen ikke kan overholdes, og det er nemlig det Spørgsmaal: Hvorledes kan Retsbetjenten forud vide, at der hviler en saadan Byrde enten af Eiende eller, for at holde sig til dette Lovforslag, en Digebyrde paa Eiendommen. Naar der ikke staar Noget derom i det Skjøde, der modtages til Thinglæsning, kan han naturligvis ikke vide det uden

ved at undersøge Pantebøgerne og Panteregistrene. Saa kan man svare: Det skal Retsbetjenten naturligvis ogsaa gjøre, førend han modtager Dokumentet til Thinglæsning, og man kan henvise Retsbetjenten til et Cirkulære fra Justitsministeriet af 11te Marts 1859, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse et Par Sætninger. Der staar nemlig i dette Cirkulære, at Ministeriet har bragt i Erfaring, at Retsbetjentene i mange Jurisdiktioner, naar der kommer Dokumenter til Læsning, først efter at have foretaget Læsningen gennemgaa Pantebøgerne for der at undersøge, hvorvidt Noget har været til Hinder for Læsningen eller ikke; men, siges der saa, da de i paagjældende Dokumenter omhandlede Transaktioner kunne lide af saadanne Mangler, at Dokumentet efter Lovgivningen aldeles ikke burde have været antaget til Læsning, og da flige Manglers Tilværelse ikke alle Steder fremgaar af selve Dokumentets Indhold, paalægges det Retsbetjentene ikke at thinglæse noget Afkomstdokument, førend de have forvisset sig om, at de ikke ere behæftede med Mangler af en saadan Beskaffenhed. Vi have altsaa et almindeligt Lovbud om, at Retsbetjente ikke maa thinglæse et Dokument, altsaa i nærværende Tilfælde et Dokument, vedrørende en Eiendom, hvorpaa der hviler Digebyrde, eller hvad jeg skal kalde det, forinden det Dommelste er bragt i Orden. Det er dette Cirkulære, jeg har imod, fordi det er i absolut Strid med Lovgivningens Bestemmelser om Thinglæsningssæsenet. Den almindelige Lovregel er nemlig, at Dokumenter kunne udleveres til Retsbetjentene til selve Retsdagen og endog gaa i selve Retten, og Retsbetjenten kan da ikke negte at thinglæse dem. Ministeriets Cirkulære er derfor vel rigtigt, for saa vidt det fremgaar af selve Dokumentet, at der er saadanne Mangler tilstede, at Thinglæsning ikke kan finde Sted; naar man kommer med saadanne Afkomstdokumenter i Retten, skal Retsbetjenten afvise dem; men det er klart, at dette er aldeles umuligt for en Retsbetjent, naar han ikke maa negte at modtage et Dokument i Retten til Thinglæsning, og et saadant Dokument ikke i og for sig indeholder Noget, der gjør, at han faar Ret til at negte Thinglæsningen. Det er blot denne Indsigelse mod, at den samme Bestemmelse, som findes i Loven af 1862, kommer igen i en ny Lov, jeg vil gjøre, og det er derfor, jeg har tilladt mig at foreslaa Vndringsforslaget under Nr. 2. Man kunde ganske vist sige, at den sidste Sætning i tredje Stykke af § 10 lige saa godt rent kunde gaa ud, fordi det, naar Vndringsforslaget siger, at Dokumentet i de i samme nævnte Tilfælde skal forsynes med fornødne Retsmærkninger, ganske vist er Noget, som følger af sig selv; men jeg tror alligevel at burde stille Lovforslaget saaledes, som det er stillet, fordi der er megen Vasken og Tvivl om, hvad der er Gjenstand for Retsmærkning og hvad ikke, og endelig fordi der i tidnævnte Lov af 23de Marts